

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Raye Morgan

Kincs örökre

Kathryn Ross

A papa megnősül!

Barbara Wallace

Egy éjszaka New Yorkban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Helen Conrad, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Heir's Proposal* (Harlequin, Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: *Scheer Emília*

© Kathryn Ross, 2003 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Italian Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: *Harcza Henrietta*

© Barbara Wallace, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Billionaire's Fair Lady* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: *Mátyás Mária*

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 68. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-013-9

● *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Raye Morgan

Kincs örökre

1. FEJEZET

Torie Sands fázott, mint egy vadászkutya a téli erdőben, ráadásul egyre jobban környékezte a félelem.

Mit tegyen? – töprengett idegesen. Ragyogó napsütésben ért ki a sziklák közé, hogy az ott megbúvó barlangokban fölkeresse gyerekkorának helyszíneit. Nemsokára azonban úgy belefeledkezett az emlékekbe, hogy ki is ment a fejéből, milyen gyorsan meg tud itt változni az idő.

A kis félszigetet már teljesen elvágta a dagály a szárazföldről, s mindenre sűrű, áthatolhatatlan párafüggöny ereszkedett. A „halál ködének” hívták ezt régen az itteniek, jutott az eszébe. Amikor az apja még a Huntington családnál dolgozott...

Mivel a látótávolság szinte nullára csökkent, és az áramlás is visszafordult a tenger felé, nem mert a partot elöntő habokba gázolni. S hogy teljes legyen a kétségbeesése: egy hatalmas dörgés kíséretében az eső is rákezdett.

Senkinek nem szólt arról, hová akar menni, és ahogy a telefonjára pillantott, meg kellett állapítania, hogy errefelé bizony nincs térerő. Mindegy, az éjszakát semmiképpen nem töltheti itt.

Majd jól fölfal valami tengeri szörny, suhant át a fején a gyerekkori mondás.

Újra végigfutott rajta a jeges borzongás – s bár idejövet nem találkozott egy árva lélekkel sem, segítségért kezdett kiáltozni.

A partot csapkodó hullámok zúgásán kívül azonban semmi mást nem hallott. Keresztbe fonta a karját, hogy legalább így megvédje magát az egyre erősödő szélről, miközben mind jobban elfogta a rettegés.

– Mrs. Marino? – hallott váratlanul egy mély férfihangot a part felől. – Maga az?

Megkönnyebbülten lélegzett föl, de még így is eltartott egy ideig, amíg meg tudott szólalni.

– Igen! – kiáltotta. – Itt vagyok kint a félszigeten. Hogy juthatok vissza a szárazföldre?

– Maradjon ott! Mindjárt magáért megyek.

Torie behunyta a szemét, mert már ebbe a hangba is beleszeretett. Olyan férfiasan, annyira magabiztosan szólt! Remélhetőleg a gazdája sem okoz majd csalódást...

Marc Huntington vetkőzni kezdett, s közben megállás nélkül szitkozódott magában. Egyáltalán nem azzal szándékozott eltölteni a délutánt, hogy megmentse az egyik dögkeselyűt, aki csak azért jött ide Shangri-Lára, hogy megkaparintsa a családi birtokot.

Éppen időben ért haza ahhoz, hogy ő is átélje, amint az öröksége elúszik. Az elmúlt tíz évben hivatásos katona lévén nem állt módjában elég pénzt összegyűjteni ahhoz, hogy kifizethesse az anyja adóhátralékát. Ezért aztán a birtok eladása jelentette az egyetlen lehetőséget.

Erre a hétvégére nyolc érdeklődő jelentkezett ajánlattételre – Marc véleménye szerint egytől egyig szélhámos gazemberek, akik felőle nyugodtan meg is fulladhattak volna. De a Fókavadászoknál, a haditengerészet speciális egységénél eltöltött idő során mélyen belevésődött, hogy ne hagyjon senkit a sorsára, bármennyire utálja is az illetőt.

– Beszéljen hangosan! – utasította az ismeretlen nőt. – Úgy nem tévesztem el a földnyelvet akkor sem, ha a vízben gázolok.

– Oké! – hangzott a válasz. – De miről?

– Az mindegy. A lényeg, hogy halljam, merre van. Felőlem akár énekelhet is. Vagy mondjon egy verset!

Alig lépett párat a jéghideg vízben, már hallotta is, hogy a nő énekelni kezd. Szép hangja van, állt meg egy pillanatra, mert valahogy az ének is ismerősen hangzott. Mint egy kelta népdal...

Megrázta a fejét. A dallamnak nincs semmi jelentősége. Csak az számít, hogy a nő ne hagyja abba. Akkor ő hamarosan meg fogja találni. Nagyon sóhajtott és továbbindult.

Torie végtelen hálával figyelte a közeledő csobbanásokat, és néhány pillanat múlva már ki is tudta venni a feléje igyekvő alakot.

– Hála istennek! – kiáltotta. – Már attól félttem, hogy itt kell töltenem az éjszakát.

Amint a férfi közelebb lépett, ő azonnal fölismerte az arcvonásait. Ó, nem! Ez nem lehet igaz, kapott rémülten a homlokához.

– Marc Huntington vagyok, Mrs. Marino – állt meg a férfi mintegy két méterre tőle. – Marge, akit már ismer, az anyám.

A nő szíve vadul kalapálni kezdett. Mit keres itt ez a fickó? Legalább tizenöt éve annak, hogy utoljára látta. Csak annyit tudott róla, hogy valahol külföldön katonáskodik.

Most pedig itt áll előtte, meglehetősen morcos hangulatban...

– Hogy került ide? – kérdezte Marc. – És egyáltalán mi a csudát csinál?

Még szerencse, hogy a megmentője nem ismerte föl! Igaz, hogy is tehette volna? Ha valahol máshol futnak össze, valószínűleg ő sem ismer rá. A langaléta, igencsak jó beszélőkével rendelkező kamasz fiú gyaníthatóan észre sem vette őt, amikor legutoljára találkoztak.

Huntington homlokába hulló, sötét haja elbűvölő ellentétet alkotott a kristályosan kék, ellenségesen szikrázó szemével. Kétségtelenül ő volt a legvonzóbb férfi, akit Torie egész életében látott. Az asszony mély lélegzetet vett, de még mindig nem találta a megfelelő szavakat.

– Minden rendben? – kérdezte a másik.

– I... igen. Torie-nak hívnak. De gondolom, ezt amúgy is tudja. A barlangokat nézegettem. Aztán hirtelen leereszkedett a köd, és...

– A férje nagyon aggódott, amiért nem jelent meg a teánál. Mindenki magát keresi – szakította félbe Huntington türelmetlenül.

De hát neki nincs is férje! Illetve... Carl Marinóval úgy beszéltek meg, hogy itt házastársakként mutatkoznak be. Ezt nem szabad elfelejtenie!

– Sajnálom, hogy kényelmetlenséget okoztam – mentegetőzött. A hajdan évekig körülrajongott fiú férfias kiadása egy pillanatra kizökkentette őt a kerékvágásból, de aztán sikerült összeszednie magát. Folyton fejben kell tartania, hogy ez a fickó – miként a Huntington család valamennyi tagja – az ő esküdt ellensége, akiken minden módon győzedelmeskednie kell.

És most éppen ő sietett a megmentésére...

Enyhén szólva is kínos helyzet!

– Teljesen megfélemedkeztem az időről.

Marc fitymáló pillantással mérte végig a Torie-n lévő rövid ujjú ruhát.

– Legközelebb hozzon magával egy kabátot is! – jegyezte meg nyersen. – Errefelé gyorsan lehül a levegő.

Ezt persze maga is pontosan tudta, hiszen gyerekkorában a nyár minden napját ezen a parton töltötte. Igaz, jó tizenöt év eltelt már az utolsó ittléte óta, és idegességében nem gondolt rá, hogy valami meleg ruhát is hozzon magával.

– Jól vagyok – ismételte meg. – Visszakísér?

– Nem – felelte a férfi halvány kis mosollyal a szája sarkában. – Inkább vinni fogom.

– Tessék? – hátrált Torie egy lépést. – Azt nem teheti!

– Miért ne? Arra képeztek ki, hogy nehéz terheket is elbírnak. És maga meglehetősen könnyű súlyúnak látszik.

– Könnyű súlyúnak és örültnek, igaz? – szikrázott föl dühösen a nő szeme.

– Ezt nem mondtam – húzta el a száját Marc. – A férje frászban van, mert azt hiszi, maga leesett az egyik szikláról. Ezért is szeretnék biztos lenni abban, hogy épségben visszaér. Jöjjön, legyünk túl rajta minél előbb! – intett a szárazföld felé.

Az asszonynak rögtön fölgyorsult a pulzusa, amint a férfi izmoktól duzzadó felsőtestére pillantott. Régen folyton arról álmodozott, hogy Marcot megéri, de most ennek még a gondolatától is megrémült. Hiszen a férfi ellenség!

– Nem – rázta meg a fejét. – Majd megyek szépen maga után. Legföljebb megfogózkodom az... – Az ingébe, akarta mondani, csak hogy a férfin még egy trikó sem volt, és a nadrágja korcába mégsem

akaszthatta bele az ujját.

– Mibe? – mérte végig gúnyos tekintettel a másik. – Ne ellenkezzen, mondtam, hogy viszem.

– Azt már nem!

– Hallgasson ide! – mondta Marc a türelmét veszítve. – Itt nagyon erős az áramlat, könnyen kisodorhatja a nyílt víz felé. Én meg úszhatok majd maga után. Sokkal biztonságosabb, ha a karomba veszem és...

– Tényleg nincs más lehetőség?

A férfi arca még az eddiginél is jobban elborult.

– Mi baja vele?

– Az, hogy maga félig meztelen.

– Ami azt illeti, maga sincs éppen túlöltözve – vetett rá Marc egy megsemmisítő pillantást. – És minél tovább várunk, annál rosszabb lesz a helyzet. Na, jöjjön már végre! Vigyázni fogok, megígérem.

Torie már valósággal forrt a méregtől, amiért ez a vadember meg sem próbálja az ő helyébe képzelni magát, és még csak gondolkodni sem hajlandó semmilyen más megoldáson. Ráadásul a következő pillanatban már oda is lépett hozzá, és minden teketóriázás nélkül fölemelte. Így aztán nem maradt más hátra, mint hogy a nyakába kapaszkodjon.

Őrülden izgalmas érzés volt, az már egyszer igaz, egészen megmámorosodott a férfi testéből áradó melegtől. Önkéntelen mozdulattal közelebb bújott hozzá, és a szemét lehunyva igyekezett elfelejteni, hogy ő volt az a srác, aki után egykor annyit epedezett.

Ezek az érzések azonban rögtön semmivé váltak, amikor Huntingtonék egy állítólagos büntett miatt felmondtak az apjának, és családotól kidobták őt az otthonából is, tönkretéve ezzel valamennyiük életét. És mindezt egy mocskos hazugság miatt... Semmi sem volt már olyan, mint azelőtt, csak a harag és a fájdalom maradt változatlan.

Ahogy Marc belegázolt a vízbe, Torie észrevette, milyen nehezen tudja megtartani az egyensúlyát. Egyszer majdnem el is veszítette, ő pedig hangos sikollyal fúrta a vállába az arcát.

– Ne féljen, szorosan tartom – szólt a férfi élesen. – Mindjárt kiérünk.

Erre fel ő is megkockáztatott egy pillantást, de a sűrű pára miatt először semmit sem látott. Aztán lassan ritkulni kezdett a köd, és a távolban végre feltűnt a part.

– Meg is vagyunk – mondta Marc néhány perccel később, mielőtt leállította Torie-t a homokba.

Az asszony alig tudta palástolni a csalódottságát, olyan mennyei érzés volt azokban az erős karokban feküdni.

– Vegye föl! – nyújtotta oda neki a férfi a dzsekijét.

A ruhadarab nehéz volt ugyan, de még mindig tartotta a meleget. Amikor Torie visszafordult, látta, hogy Marc is felhúz egy hosszú ujjú inget. Csak most ötlött a szemébe a mellkasán végighúzóódó forradás.

– Akkor is valami hasonló vitézséget művelt? – szaladt ki a száján a kérdés.

– Nem. Örületes marhaságot csináltam – emelte rá Marc a tekintetét. – Akkor sérültem meg. Gondolom, nem nagyon szeretne ilyesmit átélni.

– Persze hogy nem... Köszönöm, amit értem tett. Nagyra értékelem. Úgy értem...

– Amit viszont én értékelnék nagyra – vágott a szavába jeges hangon a férfi –, az néhány őszinte válasz lenne.

– Válasz? Mire?

– Például arra, hogy mit keres itt.

Torie-t újból elfogta a rettegés.

– Én... Meg akartuk magunknak nézni a birtokot. Hiszen eladásra kínálják.

A felelet csak egy néma fejbólintás volt.

– Carl és én... nos, lehet, hogy megvásárolnánk. Ezért kaptuk a látogatási időpontot.

– Igen – döfte keresztül a férfi tekintete. – Ezért vannak itt, ahogy a hét másik érdeklődő is. Tudja, azt hittem, a ház az igazi látványosság. Esetleg a terasz vagy a kertben lévő vízesés. Maga viszont csak letette a cókmojkját a hálószobában, és máris elment barlangokat nézegetni. A férje pedig szintén eltűnt, hogy a régi szőlőhegyen szimatoljon. Szóval elmondaná végre, miben sántikálnak?

Az asszony elgondolkodva ráncolta össze a homlokát. Észre sem vette, hogy Carl is elpályázott. Meglehetősen furcsán vehette ki magát, hogy ketten két különböző irányba indultak el.

– Semmiben – felelte aztán gyorsan, hogy ne keltsen gyanút. – Mindkettőnket nagyon érdekel a birtok környéke is. Nemrég hallottam a barlangokról, és meg akartam nézni őket.

Marcot szemlátomást nem nagyon győzte meg a válasz.

– Nem a barlangok jelentik itt a legnagyobb attrakciót. Az eltelt évszázadok során többnyire csempészek használták őket, és többé-kevésbé ma is ez a helyzet. Talán maga is elrejtett ott valamit? – tette hozzá élesen.

Torie kis híján hangosan fölnevetett, de aztán észrevette, hogy a másik egyáltalán nem viccel.

– Ha így lenne, aligha árulnám el, nem gondolja?

Alighogy kimondta, már meg is bánta ezt a kérdést. Maradj barátságos, intette magát. Tartogasd a haragodat későbbre, amikor elérkezett rá az idő!

– Szeretnék mindent megnézni – folytatta jóval kedélyesebb hangnemben. – Csodálatosnak tűnik ez a birtok.

– Az is – villant meg a tengerkék szempár. – És sokkal értékesebb annál, mint amit az anyám kér érte. De úgy érzem, ezt maga is tudja.

A hirtelen mennydörgés mintha csak hangsúlyozni akarta volna az utolsó szavakat. Aztán egyik pillanatról a másikra ömleni kezdett az eső, és Torie-n újra végigfutott a jeges borzongás.

2. FEJEZET

– Amint megritkul a köd, nyomban elered az eső – fújt egyet Huntington mogorván. – Jöjjön, húzódjunk valami fedél alá, mert így nem jutunk át a dűnéken – mutatott egy körülbelül százméternyire fekvő fészerszerűség felé.

A sufni szerencsére nem volt bezárva, s ők nevetve-kifulladásra, csuromvizesen estek be az ajtón.

– Most már nem tart sokáig – mondta a férfi elkomolyodva. – Addig leülünk és várunk.

A fészker egyik sarkában különféle szerszámok heverték, a másikban kavicsokkal és tőzeggel tömött zsákokat halmoztak föl. Lezöttyentek az egyikre, és úgy hallgatták a tetőn doboló esőt. Egyikük sem mondott semmit, de különben sem nagyon értették volna egymás szavát.

Marc elfordult, és kinézett az egyik aprócska ablakon, így Torie-nak módja nyílt rá, hogy az eddiginél alaposabban is meg szemlélje. Újra megborzongott, de ezúttal nem a hidegtől. Lassanként világossá vált előtte, hogy ez a dolog korántsem lesz egyszerű. Tizenöt éven keresztül utálta és átkozta magában a Huntingtonokat – kétségbeesetten keresve a lehetőséget, hogy tisztára mossa az apja nevét, és mindent újra rendbe hozzon.

Most azonban egy kissé minden más fényben tűnt föl, mint eddig. Ha sikeres akar lenni, okosan kell cselekednie. És mindenképpen maradnia kell...

Elvégre Huntingtonék is csak olyan emberek, mint a többi, ami persze nem zárja ki, hogy ne követhettek volna el bűncselekményt.

Itt van például Marge, Marc anyja. Amikor Carl meg ő megérkeztek, és átmentek a verandán a bejárathoz, valósággal a torkában dobogott a szíve. Aztán kinyílt az ajtó, és egy alacsony, vörös hajjú, egyszerű nadrágkosztümöt viselő nő kifejezetten meleg mosollyal üdvözölte őket. A legkevésbé sem hasonlított arra a szörnyetegre, aki Torie emlékeiben élt.

Shayla, Marc nővére mutatta meg nekik a szobájukat. Ő persze még mindig ugyanolyan proccosnak és beképzeltnek tűnt, mint régen, de azt meg kell adni, nem keltett szívtelen vagy éppen embertelen benyomást.

Ami Torie-t igazán meglepte, az volt, hogy az öccse még mindig itt lakott.

Mindössze a legidősebb Huntington nem volt már jelen, akinek pedig a legtöbb bűn száradt a lelkén. Úgy hírlett, évekkal ezelőtt megfulladt egy vitorlásbaleset során. Torie meglehetősen nehezen tudott csak beletörödni, hogy éppen őt nem vonhatja már soha többé kérdőre.

Folyton arról ábrándozott, hogy eljön Shangri-Lára, és megtalálja az apja ártatlanságát igazoló bizonyítékokat – amelyeket aztán diadalmasan Marge és Shayla orra alá nyom. Számtalanszor elképzelte, hogy azok ketten zokogva kérnek tőle bocsánatot, ő pedig megparancsolja nekik, hogy haladéktalanul fogalmazzanak meg egy nyilatkozatot, és juttassák el a helyi lap szerkesztőségébe. Ez természetesen kisebb botrányt fog majd kiváltani, melynek elsimításaképpen a polgármester fényes ünnepséget rendez a tiszteletükre, és átnyújt neki egy emléktáblát, amelyet ő azonnal elvisz magával Los Angelesbe, hogy megmutassa az édesanyjának.

Nemrég azonban megtudott valamit, ami meglehetősen kérdésessé tette a reményei beteljesülését. Lehet, hogy sokkal több minden van a dolog mögött, mint eddig gondolta? Végül is azért utazott ide, hogy ezt kiderítse.

Az eső időközben alábbhagyott kicsit, és Marc, mintha csak erre várt volna, újra feléje fordult.

– Meséljen egy kicsit Carlról! – mondta hirtelen. – Mióta a felesége?

Torie zavartan köszörülte meg a torkát. Hazudni nem akart, de nemigen akadt más választása.

– Nem olyan régóta – felelte megjátszott vidámsággal.

– Aha. Szóval, friss házások.

A nő szája különös mosolyra húzódott. A maga részéről egyetlen nő férjeként sem tudta Carlt elképzelni, hiszen a fickó szőröstül-bőröstül üzletember lévén köszönő viszonyban sem volt az érzelmeikkel. Az, hogy elkísérte őt, a megállapodásuk része volt. Úgy kellett tenniük, mintha házások lennének, hogy az ittlétük semmiképpen ne ébresszen gyanút Huntingtonékban.

– Van gyerekük?

– Nincs.

– Persze ha folyton külön hálósobában alszanak...

– Carl nagyon erősen horkol – mondta Torie elpirulva, noha ezt hozta fel indoklásul akkor is, amikor az idejövetelüket intézte.

– Carl jó pár évvel idősebb magánál, ugye? – szűkülte össze Marc szeme.

Torie elengedte a füle mellett a kérdést, s mivel egyszerre nagyon kényelmetlennek találta a zsákon való ülést, fölállt és kinyújtózott.

– Hol ismerkedtek meg?

Az asszony keze remegni kezdett. Ha ez így megy tovább, Marc hamar át fog látni a mesterkedésein. De én sem adom ám föl könnyen, határozta el.

– Nos... Felkért, hogy szervezzek néhány estélyt az ügyfelei tiszteletére.

– Maga rendezvényszervező?

– Olyasféle. Mindegy, hogy szűk vagy tág keretek között, de mindenből kihozom a legjobb eredményt.

– Erre magam is fogadnék – mosolyodott el gúnyosan a férfi. – Szóval rendezett neki egy partit, és beleszeretett.

– Úgy valahogy.

Legfőbb ideje megmutatnom neki, hogy másként is tudok beszélni, fordult szembe vele Torie szikrázó tekintettel.

– Mi ez, talán valami kihallgatás? Miért érdekli magát annyira a magánéletem?

Marc arca furcsa grimaszra húzódott. Igen, talán kissé valóban messzire ment. De minden látogatót gyanakvással fogadott, aki csak a nyakukba szakadt ezen a hétvégén. A legutóbbi alkalom, amikor ennyi idegen járt náluk, röviddel az apja halála után történt...

Az öreg azért fulladt meg, mert fölborult vele a vitorlás. S amint híre ment, hogy a „Don Carlos kincsének” nevezett aranyakat is magával vitte a mélybe, valósággal ellepték őket a szerencselovagok. Senki sem hitte el közülük, hogy az évszázadok óta a család tulajdonában lévő spanyol aranykincs a gazdájával együtt a tengerbe esett. Mindegyikük abban bízott, ha elég sokáig keresgél, meg fogja találni a rejtekhelyet.

A leginkább frekventált vidék természetesen a barlangok környéke volt – hiszen valaha az aranyakat is ott találták meg. Nyilvánvalónak látszott, hogy ugyanoda dugták el, ahol először fölfedezték. Apja halálát követően a kincsvadászok minden szegletet átkutattak, de találni nem találtak semmit. Igaz, az öreg megírta a búcsúlevelében, hogy „Don Carlos kincse” oda került vissza, ahonnan származott: a tengerbe.

Hamu a hamuhoz, por a porhoz, a spanyol dukátok pedig Neptunuszhoz...

Nyilvánvaló, hogy ez a csinos kis nőcske is az aranypénzeket kereste a part menti barlangokban.

Különben miért rohant volna oda olyan eszeveszetten? Úgy is néz ki, mint egy hamisítatlan kincsvadász – legalábbis ami a belőle sugárzó reménykedést illeti...

Marc fürkészsze nézett Torie szemébe, majd lassanként elmosolyodott.

– Csak beszélgetni próbáltam – felelte kitérően. – De most már jobb lesz, ha megyünk. Azt hiszem, elállt az eső.

Elindult kifelé a pajtából, és a nő megadóan, szó nélkül követte. Igaz, Marc olyan nagy léptekkel haladt át a dűnéken, hogy csak a legnagyobb fáradtsággal tudott a nyomában maradni.

Körülbelül félúton lehettek, amikor a férfi végre megállt, hogy bevárja. Aztán a sziklákon álló nagy, fehér épület felé intett.

– Azon tűnődöm, miben mesterkedhet – mondta inkább csak önmagának. – Vajon mi járhat a fejében?

– Kinek a fejében? – kérdezte Torie, noha meglehetősen biztos volt benne, hogy a fiatal Huntington az anyjáról beszél.

– Kerülgeti, kerülgeti – dünnyögte a férfi valahová a távolba nézve –, de középre sose ér.

A nő értetlenül pillantott rá, de valahogy mégis ismerősen csengtek neki ezek a szavak.

– Régi mondás – mosolyodott el a másik, majd továbbindult, ezúttal szerencsére egy kicsit lassabban. Nemsokára maguk mögött hagyták a dűnéket.

– Nos, kedves Mrs. Marino – fordult feléje különös hangsúllyal a férfi. – Azt hiszem, jobb, ha most elválunk.

– Maga nem jön be a házba?

– Még nem. Van egy kis dolgom valahol máshol.

– Értem. Akkor majd később találkozunk.

– Magam is attól tartok – felelte Marc csípősen, s mielőtt Torie kitalálhatta volna a hirtelen hangulatváltozás okát, közelebb lépett, és mindkét kezével megragadta a kabát gallérját, mintha csak meg akarta volna igazítani.

– Még mindig azt szeretném tudni, mit kerest ott a barlangoknál – sziszegte. – Elmondja most, vagy megvárja, amíg utánajárok?

– Semmit – tört ki idegesen a nő. – Csak a környéket akartam földeríteni. Szeretem a partot, és...

A férfi arcán furcsa, kifürkészhetetlen árnyék suhant át.

– Mondja csak, nem ismerem én magát valahonnan?

Torie-nak rögtön a torkában kezdett dobogni a szíve.

– Nem hinném – válaszolta gyorsan. – És most, ha nem bánja, inkább bemennék.

– De igen, bánom – húzta közelebb Marc. – És figyelmeztetem, nem engedem, hogy Shangri-Lát tönkretegyék. Minden alkalmat meg fogok ragadni, hogy magát vagy bármelyik más érdeklődőt kiejtsem a versenyből.

A nő annyira megdöbbenett ezek a szavak, hogy csak Carl kiáltására tért valamennyire magához.

– Torie! Hála istennek, hogy nem történt semmi bajod! – jelent meg a „férje” a lépcső tetején.

Marc még mindig nem engedte el a kabátja gallérját. Az arckifejezése egyértelműen arról árulkodott, hogy afféle magának való ember módjára senkiben sem bízik meg igazán. A nőnek összeszorult a szíve, mert furcsamód újra elfogta utána a vágyódás. Valakinek meg kellene őt tanítania, hogy bízni tudjon az emberekben. Csakhogy ez a valaki sajnos nem ő lesz...

Egész idáig hazudott neki! Ha a férfi rájön, végképp elfordul majd tőle.

– Magán lesz a szemem, Mrs. Marino! – figyelmeztette Marc, miután elengedte. – Ezt ne felejtse el! – tette hozzá, majd sarkon fordult és elindult a melléképületek felé.

Na, bumm, sóhajtott Torie. Most kivételesen Marc Huntington fogja őt figyelni. Éppen fordítva, mint régen, amikor reggeltől estig ő leselkedett utána.

Az ajkába harapott, hogy hangosan föl ne nevéssen.

Carl ebben a pillanatban ért oda hozzá. Magas, karcsú természetével és sűrű, gesztenyebarna hajával ő is meglehetősen vonzó férfinak számított, ha a szó kissé régimódi értelmében is. Most azonban a megszokott önbizalom helyett jószerével csak zavar látszott rajta. Lehet, hogy Marc őt is megfenyegette azzal: szemmel fogja tartani?

– Mit csinálsz itt? – kérdezte a távozó után nézve. – Mindent tönkretesz, ha kikezdesz ezzel az alakkal.

– Éppen megmentett – lépett hátra Torie sértődötten. – Ugyanis komoly veszélybe kerültem.

– Hol jártál? – pillantott rá Carl döbbenet.

– Na és te? – húzta össze magán Torie a kabátot. – Úgy tűnik, fönt a szőlőhegyen. Azt hittem, téged inkább a ház érdekel.

Egészen megijesztette a férfi arcára kiülő büntudatos kifejezés. Carl gyorsan belekarolt és a lépcsőhöz vezette. Mindenképpen el akarta kerülni, hogy gyanút keltsenek, és valaki rájöjjön, hogy ők valójában csak üzlettársak.

– Tartsd magad távol tőle! – mondta, miközben hátrapillantott a válla fölött. – Különböző komoly nehézségeket okozhat nekünk.

– Marc Huntingtongnak hívják – jegyezte meg Torie arra az esetre, ha Carl még nem tudná. – Marge Huntington fia.

– Remélem, nem ismert föl téged – riadt meg a férfi, aki mindent tudott Torie gyerekkoráról.